

A 7.b osztály erdélyi kirándulása a Határtalanul programban

Hajnali 4 órakor az iskola előtt gyülekeztünk, a buszt vártuk, mert persze késett. Érzékeny búcsút vettünk a szüleinktől, mindenki izgatottan várta az út kezdetét. A korai kelés ellenére szinte senki semennyit nem aludt a buszon, nem csoda, mert a többiek mind beszélgettek és nevetgéltek.

Első állomásunk a püspöki látogatóközpont volt Nagyváradon, ahol egy hatalmas templomot néztünk meg. Itt helyeztük el az első koszorúnkat Szent László szobránál. A következő helyszín, ahova mentünk Kolozsvár volt. a Szent Mihály templomban egy énekes csoport éppen egy koncertre tartott beéneklést. A Corvin utcában találtuk meg Hunyadi Mátyás szülőházát, a Sapientia épületében pedig Bocskai István született. Jó kis utca! A Házsongárdról csak azt tudtam, hogy egy temető. Megdöbbsentem, hogy az erdélyi magyar tudósok, arisztokraták, színészek, orvosok színe java itt nyugszik. 15 órányi utazás után este 7 órakor megérkeztünk Zetelakára, egy kis faluba, ahol a szállásaink családoknál voltak. Elrendezkedtünk, aztán jött a hihetetlen ízű és mennyiségű vacsora. Ezt követően ki-ki felfedező túrára indult a faluban, ahol természetesen a kisbolt

volt a végállomás.

Másnap Farkaslakára mentünk, ahol Tamási Áronról emlékeztünk meg, aki egy író volt. Elsétáltunk a szülőházához, viszont nem nyílt a kapu, ezért felhívtuk az ott megjelölt számot, hogy nyissa ki. Megvártuk amíg ideért és elkezdett bajlódni a kapuval, ami megmakacsolta magát, és nem volt hajlandó kinyílni. Már majdnem elindultunk visszafelé amikor sikerült, így boldogan lódultunk be a kertbe. A szalagunkat az árpadosok szalagjai

közé a konyha karnisára kötöttük! Egész nap majdnem megsültünk, nem volt eső és szél, csak napsütés. Nem igazán hoztunk jó időhöz való ruházatot, mert hidegre és esőre számítottunk. Irány Korond! Józsa János fazekasmester a műhelyében, házában fogadott minket. Ti tudjátok, hogy a cserépedényhez az agyagot soványítani kell? Na, mi ezt ott tudtuk meg.

A nap fénypontja a parajdi sóbánya és a Só-szoros volt. A bányába egy busz vitt le minket, félelmetes sebességgel cikázva az alagútban. Lementünk még egy lépcsőn is, és megláttuk a tárnát. Hatalmas volt a tér, kötélpálya (ahova természetesen nem mehettünk), ping-pong asztalok, padok, boltok és sok más fogadott minket. Olyan volt mint egy nagy játszótér. A Só-szoros gyönyörű volt, egy hosszú lécekből készült hídszerű úton mentünk végig, miközben megcsodáltuk a kis patakokat, és azok szélén a lerakódott sót. Végül visszamentünk Zetelakára, ahol a lányok elmehettek az osztályfőnökkel meglátogatni a fiúkat. Nagyon vicces volt, de egyszer csak az egyik háznál mindenkinek elkezdett vészjelző hangot kiadni a telefonja, megjelent egy szöveg is, miszerint egy medvét láttak nem messze 3 boccsal. Mindenki izgatottan pánikolt, a mosolygó házigazdák végül megnyugtattak minket, hogy az a hely messze van, nem kell aggódni.

A harmadik napon körbesétáltuk a Gyilkos-tavat, viszont az odavezető kanyargós erdei út szélén az egyik sofőrünk meglátott valamit. Egy medvebocs volt az. Elkiáltotta magát, hogy "Ott a medve, ott a medve!", mire persze mindenki az ablakhoz tömörült, hogy megláthassuk, lefotózzuk. A mamáját nem láttuk, de biztos ott volt a közelben. A tó nagyon szép volt, jó képeket csináltunk. Csányi Levente tanár úr elmesélte a tó legendát. Felmentünk egy

kilátóba, ami üvegből készült, onnan tárult a legszebb kilátás szemünk elé. A következő séta a Békás-szorosban esett, ahol megcsodáltuk a szó szerint szédítően magas sziklákat, miközben libasorban haladtunk az út szélén, hogy el ne üssenek. Madéfalván megemlékeztünk az 1764-es vérengzésről, és elcsángáltunk a gyimesi csángókhoz. Találkoztunk ottani gyerekekkel, aki magyarul szóltak hozzánk. Majdnem 1000 kilométerre Budapesttől.

A negyedik napon a Madarasi-Hargitára egy traktorhoz kapcsolt utánfutón mentünk fel. Irdatlan mennyiségű sár, meleg és némi hó fogadott minket. Néhol bokáig süppedtünk a sárban. Sok kő állt ki a talajból, azokra állva haladtunk, hogy ne legyünk annyira sarasak. Lefelé menet megálltunk hógolyózni, és szánkózni az esőkabátokon, miközben szinte mindenki leégett. Este a zetelaki gyerekekkel találkoztunk.

Az utolsó nap fő programja a hazafelé vezető út volt. Az első megállónk Nagygalamfalva volt. Itt született Kányádi Sándor és itt is van eltemetve. a sírját és a lakóházát kerestük fel. aztán Fehéregyházán voltunk, ahol a múzeum vezetője mesélt nekünk Petőfiről és a csatáról. Szinte hallottuk a fújó paripákat és a ágyúdörejt. Marosvásárhelyen a városi séta alkalmával láttuk a Városházát, a Kultúrpalotát, de igyekeznünk is kellett, mert a Teleki Tékában egy rendhagyó matekóra várt ránk. Mi is vártuk ezt, hiszen mi, matek tagozatosok, nagyon szeretünk a matematikával foglalkozni. Bekeveredtünk egy nagy viharba, de hál' Istennek nem lett semmi baj. A végén már nagyon elfáradtunk. A tervezett este 11-12 érkezés helyett 9-re értünk haza. Nagyon szuper volt a kirándulás, szép helyeken jártunk, és jobban összekovácsolódott az osztályunk is.

Balog-Lunczer Mira 7.

